



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: M. F.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9.7.2014, č.j. 2766/DS/2014, JID: 98351/2014/KUUK/Bal, a ze dne 7.7.2014, č.j. 2766/DS/2014, JID: 97340/2014/KUUK/Bal,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9.7.2014, č.j. 2766/DS/2014, JID: 98351/2014/KUUK/Bal, **s e z a m í t á.**
- II. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 7.7.2014, č.j. 2766/DS/2014, JID: 97340/2014/KUUK/Bal, **s e o d m í t á.**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 2.9.2014 podal žalobce k soudu v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce dvě samostatné žaloby.

První žalobou doručenu do datové schránky soudu ve 20:36 hodin se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9.7.2014, č.j. 2766/DS/2014, JID: 98351/2014/KUUK/Bal, (dále jen „rozhodnutí ze dne 9.7.2014“), jímž bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29.1.2014, č.j. MgMT-SČ 046494/PŘ/1813/2013/Pd, č.j. dokumentu MgMT/002145/2014 (dále jen „rozhodnutí ze dne 29.1.2014“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit dne 4.4.2013 v 17:01 hodin v Košťanech, ul. Zátíší, kdy mu jako řidiči osobního motorového vozidla tov. zn. Land Rover, r.z. „X“, byla Městskou policií Košťany po odečtení odchylky měřicího zařízení naměřena rychlost 94 km/hod. v obci, kde je zákonem povolená nejvyšší rychlost jízdy 50 km/hod. Uvedeným jednáním žalobce porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, za což mu byla dle ust. § 125c odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, zákaz činností spočívající v řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Věc byla soudem zaevidována pod sp.zn. 42 A 14/2014.

Druhou žalobou doručenu do datové schránky soudu ve 22:00 hodin se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2014, č.j. 2766/DS/2014, JID: 97340/2014/KUUK/Bal (dále jen „rozhodnutí ze dne 7.7.2014“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 31.3.2014, č.j. MgMT-SČ 046494/PŘ/1813/2013/Pd, č.j. dokumentu MgMT/038187/2014 (dále jen „rozhodnutí ze dne 31.3.2014“), kterým nebylo žalobci prominuto zmeškání lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí ze dne 29.1.2014. Věc byla soudem zaevidována pod sp.zn. 42 A 15/2014.

Usnesením ze dne 15.9.2014, č.j. 42 A 14/2014-20, soud obě věci dle ust. § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), spojil ke společnému projednání pod sp.zn. 42 A 14/2014, neboť spolu skutkově souvisí.

Žalobce v žalobě proti rozhodnutí ze dne 9.7.2014 uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29.1.2014 mu bylo fakticky doručeno až dne 13.3.2014, a to Městskou policií Košťany. Tohoto dne se také dozvěděl, že je již pravomocné, a proto svým podáním ze dne 21.3.2014 proti němu uplatnil odvolání, spolu s žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání tohoto úkonu. Přestože však žalovaný odvolání žalobce jako opožděné napadeným rozhodnutím ze dne 9.7.2014 zamítl, následně se v jeho odůvodnění vyjadřoval i k námitkám týkajícím se vedení správního řízení a naplnění skutkové podstaty přestupku, z něhož byl žalobce shledán vinným. Tomuto postupu nicméně žalobce příliš nerozumí.

Žalobce dále namítal další vady, jichž se měly správní orgány v rámci řízení o přestupku a v rozhodnutích obou stupňů dopustit. Dle jeho názoru byl výslech svědků – strážníků obecní policie – proveden v rozporu se zákonem, neboť se ústní jednání konalo bez přítomnosti žalobce, jenž se z něj pro dočasnou pracovní neschopnost řádně omluvil a důvody své nepřítomnosti řádně doložil. Není rovněž zřejmé, jakým způsobem byl svědek Říha při svém výslechu fakticky poučen, přičemž v jeho průběhu, i předchozím postupu strážníků při řešení přestupku se objevují další rozpory a pochybení. Ze samotného rozhodnutí

ze dne 29.1.2014 pak mimo jiné ani nevyplývá, kde mělo být v rámci měření rychlosti umístěno stanoviště strážníků či v jaké části ulice Zátíší mělo probíhat, když tato ulice částečně vede i mimo obec. Rozhodnutí obsahuje i některé další faktické vady, např. uvedení odlišné tovární značky vozidla, než ve kterém žalobce skutečně předmětného dne jel, skutečnost, že z pořízených fotografií není zřejmé, která osoba řídila vozidlo, s nímž měl být spáchán přestupek, dále v něm absentuje jakékoliv vyjádření k okolnosti, že na fotografii je uveden limit 60 km/hod., ačkoliv žalobce byl potrestán za překročení rychlosti 50 km/hod., či není popsáno, jakým způsobem rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla. Správní orgány se v řízení žádným způsobem nevypořádaly nejen s otázkou formy zavinění žalobce, ale dokonce ani se zaviněním samotným, když žalobce svým jednáním přiměřeným způsobem odvracel nebezpečí přímo hrozící chráněnému zájmu, neboť vezl svého zraněného bratra do nemocnice. Dále pak nehodnotily naplnění materiální stránky přestupku. K poslední uvedené otázce provedl žalobce podrobný právní rozbor, včetně odkazů na judikaturu soudů.

S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí ze dne 9.7.2014 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29.1.2014 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V žalobě proti rozhodnutí ze dne 7.7.2014 žalobce namítl, že v žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí ze dne 29.1.2014 adresované správnímu orgánu I. stupně uvedl, že se v době jeho doručování zdržoval na služební cestě v cizině, a nemohl si proto pro dočasnou nepřítomnost bez svého zavinění uloženou zásilku ve stanovené době vyzvednout. Svou žádost žalobce doplnil o listinu obsahující požadavek vyslání zaměstnance na zahraniční pracovní cestu. Žádosti o prominutí zmeškání lhůty však prvoinstanční orgán nevyhověl, ačkoliv si přitom byl vědom, že se žalobci nedaří doručovat. Ostatně proto také k doručování využíval Městskou policii Košťany, což bylo žalobci sděleno i telefonicky. Přesto však nejdůležitější dokument v celém řízení o přestupku, tj. rozhodnutí ze dne 29.1.2014, zaslal žalobci nikoliv s pomocí obecní policie jako doposud, ale prostřednictvím pošty, přičemž na uvedeném zcela účelovém postupu nic nemění ani skutečnost, že tak učinil hned na dvě adresy (v dané době však již žalobce byl v zahraničí, nemohl si proto zásilku vyzvednout ani na jedné z nich). Uvedené přesvědčení ostatně dokresluje i fakt, že k doručení již pravomocného rozhodnutí ze dne 29.1.2014 žalovaný opětovně využil služeb obecní policie.

V další námitce žalobce zpochybňoval postup správního orgánu I. stupně, jenž prominutí zmeškání lhůty žalobce k podání odvolání odůvodnil tak, že žádost o ni byla podána až dne 21.3.2014, tedy po lhůtě 15 dnů stanovené v ust. § 41 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Dle prvoinstančního orgánu je totiž počátek lhůty spojen se dnem, kdy pominula překážka, jež účastníku bránila úkon učinit. Dle žalobce je nicméně takovýto výklad nesprávný, neboť za rozhodný je třeba považovat až okamžik, kdy se měl fakticky možnost seznámit s obsahem písemnosti, vůči níž hodlal daný úkon uplatnit. Jak již bylo uvedeno ve shrnutí obsahu první žaloby, za tento den žalobce považuje 13.3.2014, kdy mu bylo rozhodnutí o přestupku ze dne 29.1.2014 doručeno Městskou policií Košťany – žádost tedy podal včas. Ale i v případě, kdyby byl názor správního orgánu I. stupně v souladu se zákonem, odborná literatura připouští, aby se účastník při zmeškání lhůty k podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu teoreticky domáhal jejího prominutí. Správní orgán I. stupně tak měl žádost žalobce dle obsahu posoudit

právě jako prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, což však neučinil.

I v rozhodnutí o nevyhovění prominutí zmeškání lhůty ze dne 31.3.2014 se prvostupňový orgán zabýval věcným hodnocením žádosti, což je pro žalobce nepochopitelné, jestliže byla zamítnuta pro svou údajnou opožděnost. Zakládá se tak uvedené rozhodnutí na opožděnosti nebo na důvodu, že žalobce dostatečně neprokázal svou nepřítomnost v zahraničí? Zvláště když ten řádným způsobem doložil, že se v období od 1.2.2014 do 5.3.2014 nacházel na služební cestě, což osvědčil předložením žádostí o vyslání zaměstnance do zahraničí. Pokud správní orgán uvedenou listinu považoval za nedostatečnou, měl žalobce vyzvat k doplnění dalších důkazů.

V souvislosti s uvedenými skutečnostmi proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí ze dne 7.7.2014 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31.3.2014 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k oběma žalobám, v nichž navrhl jejich zamítnutí pro nedůvodnost.

Ve vyjádření k žalobě proti rozhodnutí ze dne 9.7.2014 se žalovaný nejprve zevrubně vyjádřil k jednotlivým námitkám žalobce týkajícím se průběhu správního řízení a odůvodnění rozhodnutí vydaných správními orgány obou stupňů, přičemž ke skutkovým námitkám uvedl, že je považuje za irelevantní, neboť byly uplatněny až v řízení před soudem. Kromě toho je považuje též za nedůvodné. Konkrétně otázku absence materiální stránky přestupku pak nelze hodnotit jinak, než jako nesmyslnou, neboť zájem společnosti, který žalobce svým jednáním porušil, byl ohrožen již jen tím, že nerespektoval zákonné ustanovení o nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci a dokonce ji významně překročil, v důsledku čehož mohl způsobit dopravní nehodu.

Ve vyjádření k žalobě proti rozhodnutí ze dne 7.7.2014 žalovaný namítl nepravdivost tvrzení žalobce, že mu bylo správním orgánem I. stupně telefonicky přislíbeno doručování písemností toliko prostřednictvím Městské policie Košťany, když to byl naopak žalobce, kdo telefonoval. Závěr o takovémto přislíbení je zcela absurdní a pravděpodobně motivovaný snahou dosáhnout zneplatnění fikce doručení rozhodnutí o přestupku ze dne 29.1.2014 učiněné pomocí provozovatele poštovních služeb. Nadto i některé předchozí písemnosti v řízení o přestupku byly žalobci zasílány poštou, ten však opakovaně vytvářel problémy v doručování, když si zásilky nevyzvedával na adresách, které byly prvoinstančnímu orgánu známy. Rovněž názor žalobce, že měla být jeho žádost o prominutí zmeškání lhůty posouzena jako žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, žalovaný nesdílí – zvláště za situace, kdy o vyhovění takového návrhu sám žalobce ani nepožádal, neboť jeho žádost jednoznačně směřovala pouze ke zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Lhůtu k jejímu uplatnění je navíc nutno vztahovat ke dni, kdy pominula překážka, která podateli bránila učinit úkon, nikoliv ke dni, kdy se žalobce dozvěděl o existenci pravomocného rozhodnutí o přestupku. Ten současně ani řádně neprokázal, že byl v rozhodné době mimo území České republiky, např. účtenkou z ubytování, což bylo jeho povinností. Oba tyto důvody pak správní orgán I. stupně vedly k závěru o zamítnutí žádosti o prominutí lhůty.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž uvedl, že se žalovaný snaží toliko obhájit svůj nezákonný postup, odkazuje na irrelevantnost jednotlivých námitek, přitom sám se k nim věcně vyjadřuje. Pokud se týče žádosti o prominutí lhůty, žalobce nikdy netvrdil, že mu mělo být telefonováno ze strany správního orgánu, v žalobě pouze uvedl, že mu tato skutečnost byla sdělena telefonicky. V případě doručování rozhodnutí o přestupku tak byl postup správního orgánu I. stupně, jenž jej zasílal prostřednictvím pošty, zcela účelový a v rozporu se zásadou dobré zprávy, neboť jím byla zmařena možnost žalobce podat proti němu řádné odvolání. V ostatním žalobce odkázal na svá předchozí podání a setrval na tom, aby soud napadená rozhodnutí zrušil.

Před vlastním meritorním projednáním žalob byl soud nejprve povinen se zabývat povahou napadených rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o úkony správního orgánu, které jsou z přezkumné činnosti správních soudů vyloučeny. K přezkoumávání správního rozhodnutí totiž může soud v rámci správního soudnictví přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbyvá nic jiného, než podanou žalobu jako nepřipustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří ust. § 68 písm. e) ve vazbě na ust. § 70 s.ř.s., které upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle ust. § 65 a § 66 s.ř.s.

Podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti. Jedná se o tzv. procesní legitimaci.

Právě rozhodnutí ze dne 31.3.2014 (potažmo rozhodnutí ze dne 7.7.2014), jímž bylo rozhodnuto o nevyhovění žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, představuje toliko rozhodnutí předběžné povahy, které je výslovně vyloučeno ze soudního přezkumu dle ust. § 70 písm. b) s.ř.s., a proto jej nelze považovat za úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce, proti němuž by ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., bylo možno samostatně uplatnit správní žalobu. Vzhledem k tomu soudu nezbylo, než žalobu proti uvedeným rozhodnutím výrokem II. tohoto rozsudku odmítnout pro její nepřipustnost dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 68 písm. e) s.ř.s. Obecně totiž platí, že námitky proti postupu správního orgánu v rámci jím vedeného řízení mohou být uplatňovány toliko při přezkumu konečného rozhodnutí ve věci samé.

Jak ostatně v této souvislosti konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31.7.2008, č.j. 9 As 88/2007-47 (dostupném též na www.nsssoud.cz): „*Byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu ust. § 65 s.ř.s. konstituují až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. Dříve není najisto postaveno, jaký vliv bude mít ono podkladové a předběžné rozhodnutí na práva a povinnosti dotčeného účastníka řízení. Odepření soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak v daném případě neznamená odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (denegatio iustitiae), ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Na soud se lze totiž v předmětné věci*

obrátit se správní žalobou vždy proti případným důsledkům rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu. Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jeho přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání, a účastník řízení není zkrácen na svém právu přístupu k soudu.“ Vzhledem ke skutečnosti, že by však žalobce po odmítnutí žaloby proti rozhodnutí ze dne 7.7.2014 nemohl již následně uplatnit své námitky v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí ve věci samé z důvodu uplynutí zákonem stanovených lhůt, soud po spojení obou žalob v zájmu maximální ochrany jeho práv při vypořádání se s námitkami proti rozhodnutí ve věci samé přihlédl i k námitkám uplatněným v odmítané žalobě.

O žalobě proti rozhodnutí ze dne 9.7.2014 soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a právní zástupce žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci nevyjádřil svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas uděлил, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba proti rozhodnutí ze dne 9.7.2014 není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 29.1.2014 byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit shora vymezeným jednáním, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, zákaz činností spočívající v řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, a povinnost uhradit náklady správního řízení částkou ve výši 1.000,- Kč.

Předmětné rozhodnutí bylo žalobci doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu jeho trvalého bydliště „X“, a dále na adresu „X“, na které se měl fakticky zdržovat. Zatímco však na adrese ve „X“ nebylo možné zanechat výzvu k vyzvednutí uložené zásilky, neboť na ní byl žalobce neznámý, na adrese v „X“ mu výzva byla zanechána a zásilka připravena k vyzvednutí na provozovně pošty dne 3.2.2014. Po uplynutí úložní doby vrátil provozovatel poštovních služeb dne 14.2.2014 zásilku zpět správnímu orgánu I. stupně, aniž by ji žalobci vložil do schránky, neboť jmenovaný orgán tento postup výslovně vyloučil. Dne 1.3.2014 pak rozhodnutí ze dne 29.1.2014 nabylo právní moci.

Dne 7.3.2014 požádal prvostupňový orgán Městskou policii Košťany o spolupráci s doručením rozhodnutí ze dne 29.1.2014 žalobci, neboť mu nebylo možné doručit na adresu ve „X“. Dne 13.3.2014 pak obecní policie správnímu orgánu sdělila, že písemnost byla

žalobci téhož dne doručena. Na tomto místě soud zcela na okraj poznamenává, že jak bylo dále zjištěno ze správního spisu, prostřednictvím pošty byly žalobci na shora uvedené adresy zasílány i jiné písemnosti, zejména pak opakovaná předvolání k ústnímu jednání, přičemž s ohledem na nemožnost jejich doručení v některých případech využil prvoinstanční orgán k tomuto úkonu rovněž služeb Městské policie Košťany. Ze spisu však nevyplývá, že by uvedeným způsobem žalobci přislíbil doručovat veškeré písemnosti.

Dne 24.3.2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobce podaná dne 21.3.2014 prostřednictvím jeho zástupce pro správní řízení, v níž jmenovaný požádal o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí o přestupku ze dne 29.1.2014. Žádost žalobce odůvodnil tím, že se v době doručování rozhodnutí nacházel v cizině, a nemohl si proto zásilku pro dočasnou nepřítomnost bez svého zavinění v úložní době vyzvednout. Své tvrzení doložil listinou označenou jako „*Žádost o vyslání zaměstnance na zahraniční pracovní cestu*“, z níž vyplývá, že spol. TANESEE s.r.o., schválila služební cestu žalobce do Itálie v termínu 1.2.2014 – 5.3.2014. S žádostí o prominutí lhůty spojil žalobce rovněž úkon odvolání proti rozhodnutí ze dne 29.1.2014.

Usnesením ze dne 31.3.2014 rozhodl správní orgán I. stupně o shora uvedené žádosti žalobce tak, že zmeškání lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí ze dne 29.1.2014 neprominul. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce jednak řádně nedoložil, že by se skutečně v rozhodné době nacházel na služební cestě, jednak žádost podal až po uplynutí lhůty stanovené v ust. § 41 odst. 2 správního řádu, neboť překážka, která mu bránila učinit předmětný úkon, pominula maximálně v den, kdy se měl údajně vrátit ze zahraničí. Proti rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce pro správní řízení dne 15.4.2014 odvolání, v němž mimo jiné namítl, že s rozhodnutím o přestupku ze dne 29.1.2014 se fakticky seznámil až po jeho doručení ze strany Městské policie Košťany dne 13.3.2014.

Rozhodnutím ze dne 7.7.2014 rozhodl žalovaný o odvolání žalobce proti usnesení o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání ze dne 31.3.2014 tak, že jej zamítl. V souvislosti s tím pak rozhodnutím ze dne 9.7.2014 jako opožděné zamítl i odvolání žalobce proti rozhodnutí o přestupku ze dne 29.1.2014.

V přezkoumávané věci se soud před projednáním jednotlivých námitek týkajících se žalobcem tvrzených vad správního řízení a nesprávného posouzení přestupku ze strany správních orgánů musel zabývat otázkou, zda odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 29.1.2014 a s tím spojená žádost o prominutí zmeškání lhůty k jeho podání, byly uplatněny včas.

Nejprve soud hodnotil správnost a okamžik doručení rozhodnutí ze dne 29.1.2014 správnímu orgánu I. stupně žalobci.

Dle ust. 19 odst. 1, 2 správního řádu doručuje písemnost správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie. Není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné

datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě doručuje písemnost na adresu pro doručování, na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti či na adresu jejího trvalého pobytu.

Dle ust. § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle ust. § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle ust. § 20, písemnost se uloží.

Dle ust. § 23 odst. 3 písm. b) správního řádu se písemnost uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.

Dle ust. § 23 odst. 4 správního řádu se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Jak již soud konstatoval v rámci skutkových zjištění, v daném případě bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručováno žalobci na dvě domovní adresy. Zatímco na první adrese byla jeho osoba neznámá, a proto mu zásilku nebylo možné vhodit do schránky, na adrese jeho trvalého bydliště mu byla poštovním doručovatelem dne 3.2.2014 zanechána výzva k vyzvednutí písemnosti ve lhůtě 10 dnů na provozovně pošty. Tato lhůta však marně uplynula dne 13.2.2014, neboť žalobce si zásilku v jejím průběhu nevyzvedl, čímž v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu nastala i fikce doručení prvoinstančního rozhodnutí. Ve smyslu ust. § 23 odst. 4 správního řádu pak provozovateli poštovních služeb obecně svědčí povinnost vložit již fikcí doručenou písemnost do schránky adresáta, avšak v posuzovaném případě správní orgán I. stupně tuto možnost vyloučil, a zásilka mu proto byla vrácena zpět. Uvedená skutečnost však nemá na závěr o doručení vliv, neboť jak již uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20.12.2016, č.j. 3 As 241/2014-41 (dostupném též na www.nssoud.cz), stanovená povinnost provozovatele poštovních služeb má za účel toliko určité zvýšení komfortu účastníků, není však podmínkou nabytí účinků fikce. Rozhodnutí o přestupku bylo tudíž žalobci řádně doručeno na adresu jeho trvalého bydliště dne 13.2.2014 a ode dne následujícího mu v souladu s ust. § 83 odst. 1 správního řádu započala běžet lhůta 15 dnů k podání odvolání, jež uplynula dne 28.2.2014. Odvolání však žalobce podal až dne 21.3.2014.

Jestliže žalobce v této souvislosti namítal, že prvoinstanční rozhodnutí mu bylo dodáno až dne 13.3.2014 prostřednictvím Městské policie Košťany, není tento názor správný. Dle ust. § 19 odst. 1 správního řádu sice správní orgán může k doručování písemností využít policejní orgán, potažmo obecní policii, v daném případě však bylo rozhodnutí ze dne 29.1.2014 zasíláno poštou, a jak již bylo uvedeno shora, doručeno fikcí dne 13.2.2014. K následnému využití služeb obecní policie k jeho faktickému doručení přistoupil správní orgán

I. stupně toliko nad rámec svých povinností (byť nepochybně ve prospěch práv účastníka řízení), s fyzickým předáním písemnosti do vlastních rukou žalobce však již nebylo možné spojovat žádné právní následky. Ze správního spisu navíc ani nevyplývalo, že by měl prvostupňový orgán buď ze své vůle či na základě žádosti žalobce doručovat výhradně s pomocí obecní policie – naopak k tomuto postupu přistupoval až tehdy, nebylo-li možné jednotlivé písemnosti doručit jmenovanému poštou. Je proto jednoznačné, že správní orgán I. stupně v maximální možné míře dbal procesních práv žalobce, jenž však přesto zůstal po většinu správního řízení nečinný a omezil se maximálně na zasílání omluv z jednotlivých úkonů pro svou dočasnou pracovní neschopnost.

Námítka žalobce vztahující se k okamžiku doručení rozhodnutí ze dne 29.1.2014 je proto nedůvodná.

Soud se dále zabýval posouzením zákonnosti závěrů správních orgánů týkajících se žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí ze dne 29.1.2014, již zástupce žalobce uplatnil v žalobě proti rozhodnutí ze dne 7.7.2014.

Dle ust. § 41 odst. 2 správního řádu platí, že požádat o prominutí zmeškání úkonu může účastník do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok. Dle odst. 4 citovaného ustanovení pak platí, že správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

Žádost o prominutí lhůty uplatnil žalobce prostřednictvím svého tehdejšího zástupce, dne 21.3.2014 a zdůvodnil ji svou nepřítomností v době doručování rozhodnutí o přestupku, neboť se od 1.2.2014 do 5.3.2014 nacházel na služební cestě v zahraničí. K uvedenému nicméně soud konstatuje, že tuto skutečnost žalobce ve správním řízení dostatečně neprokázal. Správnímu orgánu I. stupně sice předložil listinu označenou jako „*Žádost o vyslání zaměstnance na zahraniční pracovní cestu*“ podepsanou jednatelem spol. TANESEE s.r.o., uvedená písemnost je však toliko průkazem, že žalobci byla služební cesta schválena, nikoliv ale, zda na ní skutečně odjel či zda fakticky trvala po celou předpokládanou dobu. Žalobci přitom nejen nic nebránilo, doložit k žádosti o prominutí zmeškání lhůty další listiny, zejména doklady z ubytovacích zařízení v Itálii, účtenky ze zahraničních benzínových čerpacích stanic či restaurací, jízdenky hromadné dopravy aj. Stejně tak ani neprokázal, např. pracovní smlouvou, dohodou o provedení práce nebo o pracovní činnosti, že spol. TANESEE s.r.o. byla v rozhodné době jeho zaměstnavatelem. V tomto se tedy lze plně ztotožnit se závěry učiněnými prvoinstančním orgánem, jenž citovanou listinu vyhodnotil jako nedostatečný doklad žalobcovy nepřítomnosti ze závažných důvodů. Naopak není správný názor žalobce, že pokud správní orgán I. stupně považoval prokázání tvrzených skutečností za neuspokojivé, měl jej vyzvat k doplnění dalších důkazů. Správní orgány jsou sice dle ust. § 3 správního řádu povinny zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, dobrodiní prominutí zmeškání lhůty je však zcela mimořádným procesním institutem s účinky zasáhnout i do pravomocných rozhodnutí, a jako takové proto předpokládá aktivitu i odpovědnost za prokázání tvrzených skutečností zejména na straně žadatele. Nebylo tudíž pochybením správních orgánů, jestliže žalobce již dále nevyzývaly, aby svá tvrzení dále doplnil.

I bez ohledu na rozsah prokázaných tvrzení však správní orgán I. stupně učinil další, pro posouzení žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí o přestupku ze dne 29.1.2014, ještě významnější závěr o opožděnosti jejího podání. Navrácení v předešlý stav lze totiž dle ust. § 41 odst. 2 správního řádu učinit toliko ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. Žalobce počátek této lhůty zcela nelogicky spojuje s okamžikem, kdy mu bylo dne 13.3.2014 Městskou policií Košťany fakticky předáno rozhodnutí o přestupku. Otázku „pominutí překážky“ však s uvedenou skutečností slučovat nelze, a to mimo jiné proto, že jak již soud dovodil u předchozí námitky, k doručení tohoto rozhodnutí došlo už dne 13.2.2014. Především ale v případě, kdy by žalobce skutečně prokázal svou účast na služební cestě, byl by pro počátek lhůty k podání žádosti o prominutí lhůty rozhodující den, kdy se měl z této cesty vrátit, tj. den 5.3.2014, neboť právě tvrzená nepřítomnost byla onou překážkou, jež mu měla bránit v podání odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Nejpozději dne 20.3.2014, kdy patnáctidenní lhůta uplynula, byl pak povinen podat žádost o prominutí zmeškání lhůty, jestliže tak však neučinil, nemohl o ní správní orgán I. stupně v zásadě meritorně rozhodnout, neboť k jejímu uplatnění došlo opožděně až dne 21.3.2014.

Na tomto místě si soud dovoluje učinit krátkou odbočku. Žalobce namítal, že v rozhodnutí ze dne 31.3.2014 o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání lhůty se prvoinstanční orgán zabýval (obdobně jako to ostatně učinil výše i soud) nejen včasností žádosti, ale i posouzením uplatněných důvodů nepřítomnosti, z čehož není zřejmé, co tedy bylo důvodem jejího zamítnutí. Nutno si však uvědomit, že v daném případě jsou obě otázky spojenými nádobami. Jistě lze konstatovat, že promeškání lhůty 15 dnů stanovené v ust. § 41 odst. 2 správního řádu bylo pro zamítnutí žádosti naprosto zásadní, nicméně aby bylo možné uvedený závěr učinit, musel prvoinstanční orgán nejprve vyhodnotit, kdy tato lhůta započala, resp. kdy pominula překážka bránící žalobci podat odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Byl proto povinen se alespoň částečně zabývat i posouzením důvodů žádosti, konkrétně zda žalobce svou nepřítomnost dostatečně doložil, neboť toliko z jeho tvrzení a předložených důkazů si správní orgán mohl učinit názor o počátku a konci lhůty. Rozhodnutí ze dne 31.3.2014 tak obsahuje zcela srozumitelný postup prvostupňového orgánu, jenž netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

Ani námitku, že podání žalobce mělo být správními orgány dle svého obsahu hodnoceno jako žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, nelze hodnotit jako důvodnou. Jednak žalobce prostřednictvím svého zástupce v bodu II. žádosti ze dne 21.3.2014 výslovně uvedl, že žádá toliko o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, jednak tato skutečnost vyplývá i z dalších bodů žádosti. Pokud by tedy skutečně žádal i prominutí zmeškání lhůty 15 dnů k podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty k uplatnění úkonu, musel by to beze všech pochyb navrhnout. Otázkou druhou pak je, zda by takováto žádost byla vůbec možná. Zástupce žalobce sice poukazoval na odbornou literaturu (konkrétně komentář ke správnímu řádu zpracovaný JUDr. Josefem Vedralem, Ph.D k právnímu stavu zákona z června 2006), jež uvedenou možnost teoreticky připouští, jiní autoři se však s takovýmto názorem neztotožňují. Např. *Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.*: Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2015, 816 s. výslovně uvádí, že: „*Domníváme se, že nelze připustit prominutí zmeškání úkonu v situaci, kdy jsou promeškány výše uvedené lhůty (resp. jedna z nich). Jinými slovy řečeno, nelze prominout zmeškání úkonu, je-li oním úkonem žádost o prominutí zmeškání úkonu (jinak*

srov. Vedral 2012 s. 453). Opačný výklad by vedl k nekonečnému zacyklení problému a k absurdním důsledkům. Byť to není výslovně stanoveno, je nutno k tomuto závěru dospět pomocí tzv. teleologické redukce – jde o příklad, kdy čistě jazyková argumentace vede k ostrému rozporu s účelem předmětného ustanovení. Předmětná norma tak má dopadat na všechny zmeškané úkony, s výjimkou (byť normou výslovně nedefinovanou) úkonu jediného – žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Současně s podáním požádání (zákon užívá výraz „požádání“, aby zdůraznil, že nejde o žádost ve smyslu ust. § 45) o prominutí zmeškání úkonu je třeba podat i zmeškaný úkon (tj. např. odvolání). Není-li zmeškaný úkon spojen s předmětným požádáním, správní orgán se jím vůbec nezabývá (tj. nikterak ve věci nerozhoduje). Z toho vyplývá, že požádání je třeba adresovat stejnému orgánu jako zmeškaný úkon.” V přezkoumávané věci jsou však obdobné úvahy zcela bezpředmětné, neboť je jednoznačné, že žalobce svou žádost adresoval toliko k prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti přestupkovému rozhodnutí.

Soud uzavírá, že se zcela ztotožňuje se závěry učiněnými správními orgány v rozhodnutích ze dne 31.3.2014 a 7.7.2014, že podání žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání úkonu bylo dne 21.3.2014 učiněno až po uplynutí zákonné lhůty. Pouze pro doplnění pak konstatuje, že žalobce po svém údajném návratu ze služební cesty dne 5.3.2014 musel nepochybně ve své domovní schránce nalézt výzvu k vyzvednutí zásilky. Byť vložení rozhodnutí o přestupku ze dne 29.1.2014 do schránky správní orgán I. stupně vyloučil, a s jeho obsahem se tak žalobce fakticky seznámil skutečně až dne 13.3.2014 (soud však znovu připomíná, že tato skutečnost neměla na fikci doručení ani počátek běhu lhůty k podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty vliv), muselo mu být po přečtení výzvy zřejmé, že mu byla ze strany správního orgánu zasílána určitá písemnost. Protože pak věděl, že je proti němu vedeno řízení o přestupku, mohl předpokládat, že tato písemnost se bude týkat právě uvedené věci. Za těchto okolností bylo na jeho odpovědnosti, aby se neprodleně informoval o tom, co mu bylo doručováno, a za tímto účelem podniknul další potřebné kroky – včetně případného podání včasné žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Neučinil-li tak, jde tato nečinnost k jeho vlastní újmě, jejíž nápravy se již nemůže domáhat v řízení před soudem.

S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žalobce v rámci správního řízení uplatnil opožděně jak odvolání proti rozhodnutí o přestupku ze dne 29.1.2014, tak i žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání tohoto odvolání, a proto byl správný závěr správních orgánů, jež v rozhodnutích ze dne 31.3.2014 a 7.7.2014 zamítly jeho návrh učiněný ve smyslu ust. § 41 odst. 2 správního řádu, a dále v návaznosti na to jako opožděné zamítly i odvolání proti rozhodnutí v přestupkové věci. Podaná žaloba proti rozhodnutí ze dne 9.7.2014 tak není důvodná a soud ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl výrokem I. rozsudku.

V důsledku opožděnosti podaného odvolání se však již soud nemohl zabývat dalšími námitkami uplatněnými žalobcem v žalobě, neboť pro přezkoumání napadených rozhodnutí ztratily na významu. V souladu s tím pak přistoupil i ke stručnější žalobní rekapitulaci. Více k postupu soudu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.11.2015, č.j. 5 As 67/2015-54 (dostupný též na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost (nebo opožděnost) podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán, potažmo soud, věcně zabýval odvolacími námitkami in meritum. Námitky, kterými stěžovatelka míří k samotnému povolení stavby [pozn. soudu – zde analogicky k řízení o přestupku], jsou proto v tomto kasačním

řízení irelevantní.“ V této souvislosti soud toliko podotýká, že pokud se žalovaný v rozhodnutí ze dne 9.7.2014 zabýval vyjma posouzení otázky včasnosti odvolání též jinými námitkami ve věci, činil tak sice nad rámec svých povinností, jeho postup však v žádném případě nelze označit jako pochybení.

K návrhu na provedení důkazu rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 9.7.2014, č.j. 277/DS/2014, rozhodnutím Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků ze dne 29.1.2014, č.j. MgMT-SČ 046494/PŘ/1813/2013/Pd, a samotným spisem sp. zn. MgMT-SČ 046494/PŘ/1813/2013/Pd, soud uvádí, že v souladu s § 52 s.ř.s. dokazování neprovedl, neboť se jedná o listiny, které byly součástí předloženého správního spisu, kterým se v rámci správního soudnictví dokazování neprovádí.

Vzhledem k zamítnutí žaloby proti rozhodnutí ze dne 9.7.2014 soud současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku III. rozsudku nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Ve vztahu k rozhodnutí ze dne 7.7.2014 pak soud i přes odmítnutí žaloby nerozhodoval o vrácení soudního poplatku ve smyslu ust. § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neboť tento poplatek nebyl v řízení vybrán a ve vztahu k ostatním nákladům tohoto řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. března 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová